

מ"ת 10481/02/15 - מדינת ישראל נגד א ג

בית משפט השלום באשקלון

15 מרץ 2015

מ"ת 10481-02-15 מדינת ישראל נ' ג(עציר)

מ"ת 10459-02-15

בפני כב' השופט אמיר דהאן
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
א ג (עציר)

נוכחים:

המבקשת באמצעות ב"כ עו"ד פרנקו

המשיב, הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד רוזנטל

מתורגמנית לשפה הרוסית הגב' סבינה פדידה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי בקשת המאשימה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

המשיב א ג ת.ז. ***, יליד 1972 מאשקלון, נעצר ביום 30/1/15 וכתב אישום הוגש נגדו ביום 4/2/15.

כתב האישום:

כתב האישום מייחס למשיב כי ביום 30/1/15 תקף את בת זוגו בכך שאחז בה בחוזקה ודחף אותה בכח לדירה.

חבלות שהיו בפניה של בת הזוג אינן מיוחסות למשיב בכתב האישום ולכן יש להתעלם מהן.

עמוד 1

ראיות לכאורה:

הצדדים טענו לעניין הראיות לכאורה.

בת הזוג באמרתה מיום 30/1/15 מעומתת עם סיפור המעשה, אומרת כי המשיב הוא בן זוגה, נשאלת על שום מה יש לה פציעה בשפתייה, ואומרת שהיא לא רוצה להסביר זאת.

לאחר מכן נשאלת על סימני הדם והבקבוקים השבורים שהיו בדירה ואומרת "זה הוא שבר" מפרטת כי היתה שיכורה וכי לא אמרה דבר לשוטרים ואיננה מפחדת מן המשיב.

מתשובותיה עולה כי התחיל ויכוח עם המשיב והיא לא רוצה להגיש תלונה נגדו ואז יצא לה דם מהשפחה והלכה לשכנים ואולי השכנים הם שהזמינו משטרה.

בת הזוג מסרה אמרה נוספת ביום 3/2/15 ואז חזרה על חוסר רצונה להתלונן, על כך שהיא לא זוכרת שום דבר, על כך שהיתה שתויה ולא הכתה את המשיב, אך מאשרת שהיה דימום מהפה שלה ומציינת כי "לא רוצה להגיד על שום מה החבלה בשפה".

לאחר שמעומתת עם כך שאמרה לשוטר בדרך ש"א עשה לה את זה", היא אומרת "אולי" אמרתי כן".

השוטר שבפניו התוודתה בת הזוג הינו מאיר אזולאי, אשר מתאר התוודות זו ואומר כי שמע את בת הזוג אומרת בדרכה לתחנה כי המשיב גרם לה את החבלה.

המשיב מכחיש את גרימת החבלה, החבלה נראית היטב בתמונותיה של בת הזוג ועוד מכחיש המשיב כי ידע על החבלה.

מכל האמור לא אוכל לשלול את הסיכוי הסביר להרשעה בעבירה של תקיפה על יסוד הראיות שבפניי ולא מצאתי כי דברי המתלוננת סותרים את דברי השוטר ואת הסימנים על פניה.

אשר על כן אני קובע כי ישנן ראיות לכאורה כנגד המשיב.

מסוכנות המשיב ביחס לחלופה המוצעת:

הייתי נכון לשקול חלופה כבר היום, אלא שלמשיב עבר פלילי מכביד, קרוב ורלבנטי בהכאתה של אותה מתלוננת.

המשיב הורשע ביום 12/12/13 בת"פ 41817-10-13 מדובר בתקיפה כלפי אותה מתלוננת שגם היא היתה תחת השפעת אלכוהול ובגין תקיפה זו נדון המשיב למאסר בפועל ולמאסר מותנה.

עוד הורשע המשיב בעבר הרחוק, הרשעות שהתיישנו בהפרת הוראה חוקית, תקיפה ותקיפה (עבירות מרובות).

נתתי את דעתי לחלופה שהוצעה ולא מצאתי כי מבחינת ריחוקה הגאוגרפי יש בה כדי להבטיח את בת הזוג.

זאת ועוד, נראה כי המשיב אלים כלפי בת זוגו ולא ניתן יהיה לסכל את המסוכנות הספציפית כלפיה בהעדר הערכת מסוכנות מושכלת בכוון טיפולי אשר יוצג בפני בית המשפט בתסקיר שירות מבחן מתאים.

כיום הוגש בפני בית המשפט תסקיר שירות המבחן. תסקיר זה מציין כי המשיב ביקש להיפגש עם שירות המבחן שוב על מנת ללבן את הנושא החלופה הטיפולית.

תסקיר ראשון הוגש ביום 26/2/15 ובו נאמר כי המשיב איננו מבין את מצבו, חפץ למצוא פתרונות מהירים וזמנים שאינם דורשים השקעה מחשבתית ויש לו נטיה משמעותית לצרוך אלכוהול כדרך להתמודדות עם מצבי לחץ.

בתחילה ביום 26/2/15 שלל המשיב אפשרות כזו ושירות המבחן מצא כי אין מוטיבציה פנימית לבצע שינוי מעין זה.

בתסקיר המשלים שהוגש נאמרו דברים דומים כי המוטיבציה המילולית ראשונית ביותר, מונעת מההליך הפלילי, מסנקציות עונשיות ומשיקולי רווח והפסד.

המשיב טרם בשל לטיפול.

בסוף תסקירו מציע שירות המבחן לדחות את הדיון במידה והמשיב יתחייב לבחינה של ההליך בשבועיים נוספים, כדי ליצור קשר מתאים עם קהילה.

נראה כי יש לתחום בקו סיום את הניסיונות החיפוש אחרי חלופה טיפולית בעניין זה, ואין לכפות אותם על המשיב הר כגיגית.

המשיב אינו מגלה מוטיבציה לעניין הטיפול, ספק אם הוא סבור שהוא צריך טיפול ודבר זה עולה משני התסקירים אשר באו בפני בית המשפט.

מקומות הטיפול הינם מקרה מציאות, בוודאי בהליך המעצר.

בשלב זה של התיק, יש להחליט באופן סופי אם הליך הגמילה מקומו בתיק המעצר או בתיק העיקרי.

התיק העיקרי פשוט, מורכב מאירוע יחיד, ולפיכך אינני רואה מקום לשלב את המשיב בהליך גמילה במסגרת המעצר ומן הדין שהדבר יישקל במסגרת התיק העיקרי, אולי עד אז יבשיל המשיב להליך שכזה. מכל מקום יש להותיר עניין זה לבית המשפט שלאישום בהינתן המאסר המותנה הארוך אשר נפסק למשיב ביום 12/12/13 בגין מעשים דומים שנעשו תחת השפעת אלכוהול.

באיזון שבין השיקולים אני מוצא כי אין מנוס, אלא להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

מנתב התיק לכב' השופט אבשלום מאושר, לקביעה על פי יומנו.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי בתוך 30 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר תשע"ה, 15/03/2015 במעמד הנוכחים.

אמיר דהאן , שופט